

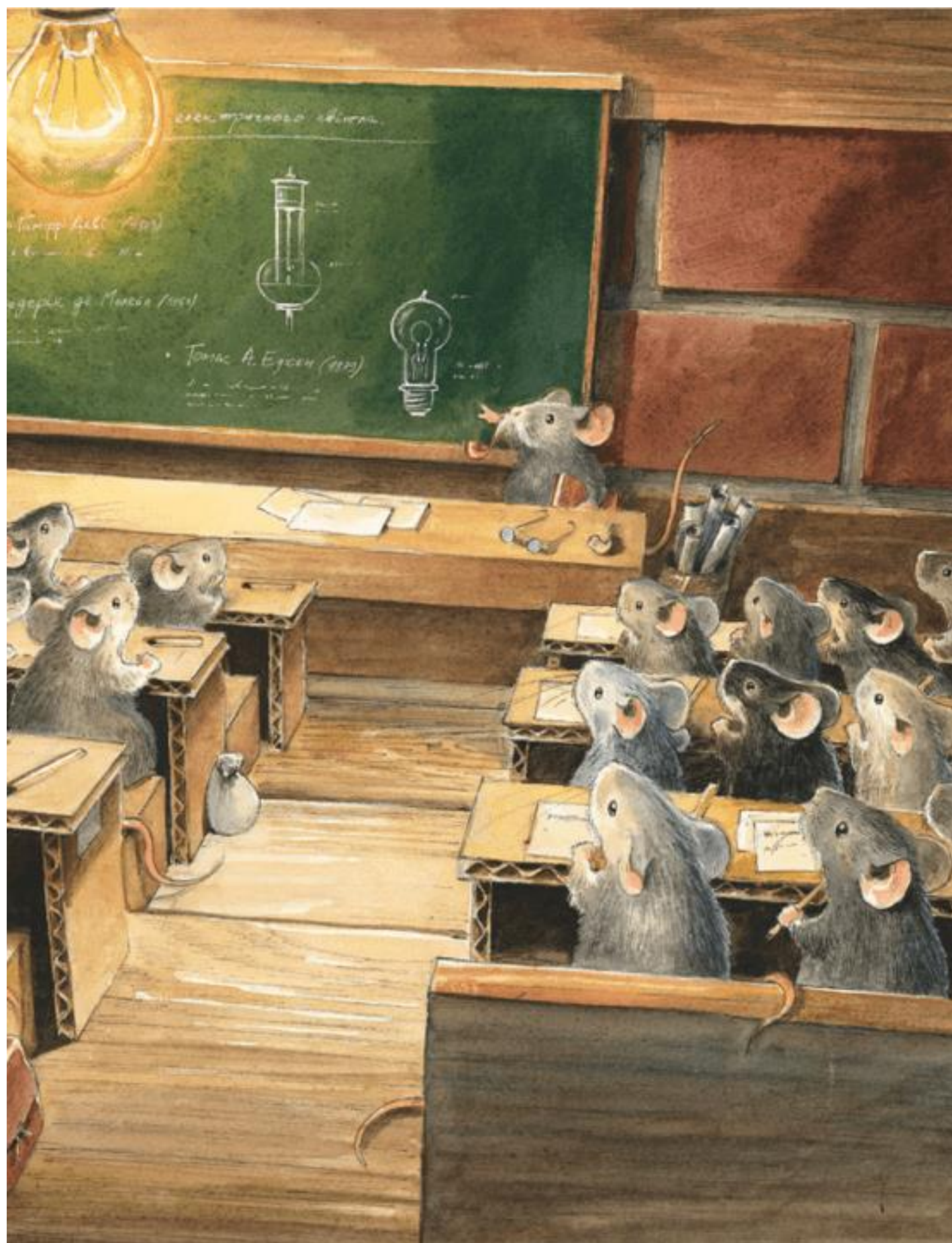
МИШАЧИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Др-р-рин-нь! У книгарні пролунав різкий дзвін касового апарату.

«Уперед! Нам пора», — свиснула зі стосу книжок миша. І в ту ж мить безліч мишачих мордочок повисувалися зі своїх сховків.

Хлопчик, який щойно розрахувався за комікс, так заглибився у розмову з книгарем, що вони обоє зовсім не зважали на те, що діється довкола. Ось вона, ідеальна нагода! Миші одна за одною вислизали з-за книг і з полиць, тихцем прошмигували через усю книгарню і зникали в нірці у найдальшому закутку крамниці. Завиграшки здолавши кілька додаткових перегородок, вони нарешті опинились у потрібному місці.

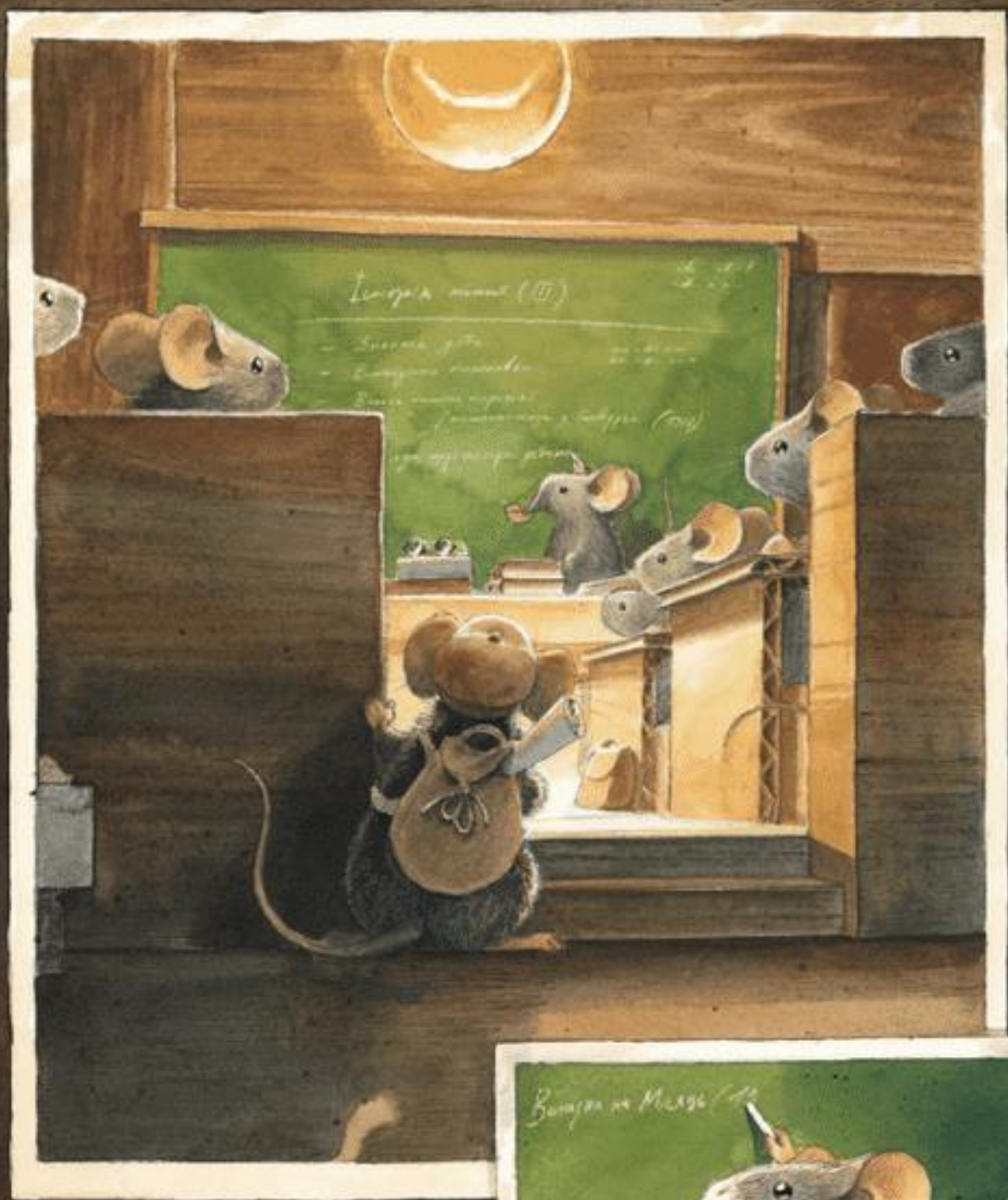

За книжковими полицями розташувався мишачий університет. Кожна спрагла знань миша могла дізнатися там геть усе про свою історію: про мишей, які об'їхали весь світ, і про мишей, які здійснили визначні відкриття. Були у навчальній програмі й людські здобутки. Наприклад, винайдення парової машини і розвиток електричного освітлення.

Лекції читав мишачий професор — давно вже немолодий сивий миш. На носі він мав розкішні сріблясті вуса. У зубах незмінно тримав люльку і виймав її тільки тоді, коли щось розповідав. Після лекцій він ховався до своєї комірчини й насолоджувався вечірньою тишею, сидячи у м'якенькому кріслі. Попахував собі люлькою та пригадував давні часи. У молоді роки професор зазнав у ім'я науки чимало пригод. Тепер же настали спокійні часи. Спокійні, хоч і доволі нудні, вважав він.

НЕЗНАЙОМА МОРДОЧКА

Сьогодні на лекцію прийшло мишеня, якого професор раніше ніколи ще тут не бачив. З-за останнього ряду визирав його крихітний ніс. Юний незнайомиць терпляче чекав, поки професор закінчить заняття й інші миші розбіжаться по своїх нірках. Лише після цього він неспішно підійшов до професорського пульту.

— Перепрошую, пане професоре, мені терміново потрібна ваша допомога... — зніяковіло промовило мишеня. — Справа в тому, що я розшукую скарб.

Професор нашорошив вуха.

— Давно-давно мій прапрапрапра... — мишеня зупинилось і взялося на пальцях рахувати, скільки саме «пра» йому ще потрібно вимовити. Але, мабуть, дійшло до висновку, що кількість «пра» тут не має значення, і розпочало ще раз.

— Давно-давно один з моїх пра... щурів... Ой! Давно-давно мій далекий прародич плів на кораблі через Атлантичний океан. І віз зі собою великий скарб!

— Он як?! А звідки тобі про це так достеменно відомо? — поцікавився професор.

— Ось, — писнуло мишеня і, попорпавшись у своїй торбині, вийняло якийсь папірець. До цього запитання воно вочевидь підготувалося.

— Мій предок залишив оцю записку. І йдеться в ній саме про скарб і про подорож до Америки. Наша родина зберігає її вже кілька поколінь. То була остання звістка від нього.

Записка була зовсім не схожа на звичайний папір. Пожмакана та пожовкла, вона виглядала дуже-дуже древньою. Один край був нерівний, немов би картку, на якій її писано, вирвали з якоїсь книжки. Професор уважно роздивився записку. У ній і справді старовинною мишачою мовою говорилося щось про подорож кораблем і про скарб.

— Прошу вас, допоможіть мені знайти цей скарб!

Професор спершу навіть не знав, що сказати. Він же був науковцем і не мав часу ганятися за виплодами чиєїсь уяви. Але щось вабило його в цій історії про скарб, на пошуки якого вирушило мишеня.

— Правду кажучи, мене не надто цікавлять зниклі коштовності чи карти скарбів з хрестиком посередині. Однак спробуймо все ж дізнатися якусь інформацію про твого зниклого пращура... ктм, предка.

Мишеня засіяло від радості.

— Щиро дякую, пане професоре!

— То як тебе звати? — спохопився врешті запитати поважний миш.

— Піт.